

Прихована історія сорокового вірша — номер тридцять другий

Єзекиїль, число тринадцять

Jeff Pippenger

2026-10-02

Попереджувальне послання в книзі Єзекиїля — це «знамення облоги». Коли облога розпочалася, дружина Єзекиїля померла, і Єзекиїлеві було звелено не оплакувати її смерть. Її смерть, у поєднанні з тим, що він не оплакував її смерті, символізувала облогу та наближення зруйнування Єрусалима. Його вчинки і її смерть являють собою застережне знамення, що прообразово вказує на майбутнє застережне знамення, представлене Ісусом як «мерзота спустошення».

Отже, коли побачите гидоту спустошення, про яку сказано через пророка Даниїла, що стоїть на святому місці, — хто читає, нехай розуміє. Матвія 24:15.

Коли римські знамена були поставлені в межах храмової огорожі, християни в Єрусалимі мали втікати з міста. Двоє свідків знамення зруйнування Єрусалима підкреслюють серйозність завчасного розпізнання «знамення» перед облогою, і натхнення далі прямо вказує, що ці двоє свідків знаходять своє «більш безпосереднє застосування» в останні дні. Говорячи про Христове попередження щодо зруйнування Єрусалима у зв'язку з тим, що Єзекиїль та Іван перебували у видінні храму, сестра Вайт написала:

«Хоча ці пророцтва частково сповнилися під час зруйнування Єрусалима, вони мають більш безпосереднє застосування до останніх днів.

«Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Пророцтво швидко сповнюється. Господь при дверях. Незабаром перед нами відкриється період, сповнений надзвичайного значення для всіх живих. Суперечки минулого відродяться; постануть нові суперечки. Сцени, що мають розігратися у нашому світі, ще навіть не снилися». Testimonies, volume 5, 753.

У четвертому розділі Єзекиїлеві було наказано втілити притчу в дії, що підкреслювала «ознаку облоги». У своїй книзі Єзекиїль п'ять разів втілював притчу в дії, якої його брати не захотіли побачити. Єзекиїль п'ять разів промовляв до своїх братів, і вони відмовилися слухати. Його притчі, втілені в дії, та звістки ілюструють п'ятичастинний клас нерозумних дів, які відмовляються прийняти примноження «знання», пов'язане з його притчами та словами. Ті слова й притчі були безпосередньо пов'язані зі зруйнуванням Єрусалима, що має «більш безпосереднє застосування до останніх днів».

І ти, сину людський, візьми собі цеглину, і поклади її перед собою, і накресли на ній місто, саме Єрусалим. І обложи його, і збудуй проти нього укріплення, і насип проти нього вал; розтабуй проти нього табір, і постав навколо нього тарани. І ти візьми собі

залізну сковороду, і постав її за залізну стіну між собою та містом; і зверни лице своє проти нього, і воно буде в облозі, і ти облягатимеш його. Це буде знаком для дому Ізраїлевого.

Ляж іще на лівий бік твій, і поклади на нього беззаконня дому Ізраїлевого: за числом днів, що лежатимеш на ньому, нестимеш їхнє беззаконня. Бо Я поклав на тебе роки їхнього беззаконня за числом днів — триста дев'яносто днів; так нестимеш беззаконня дому Ізраїлевого. А коли виконаєш це, ляж знову на правий бік твій, і нестимеш беззаконня дому Юдиного сорок днів: день за рік, день за рік Я призначив тобі. Тому зверни лице твоє до облоги Єрусалима, і нехай рамено твоє буде оголене, і пророкуватимеш проти нього. І ось, Я накладу на тебе пута, і ти не обертатимешся з одного боку на другий, аж доки не закінчиш днів облоги твоєї. Єзекіїля 4:1–8.

Знак

Слово «знак» дев'ять разів ужито в книзі Єзекіїля. У четвертому розділі облога Єрусалима є «знаком» для дому Ізраїлевого. У дванадцятому розділі Єзекіїль знову є «знаком», що вказує на облогу та зруйнування Єрусалима.

Сину людський! Ти мешкаєш серед дому бунтівного, що має очі, щоб бачити, та не бачить; має вуха, щоб чути, та не чує, бо це дім бунтівний. Тому ти, сину людський, приготуй собі речі для переселення і переселяйся вдень у них на очах; і переселишся з місця твого на інше місце у них на очах: може, вони зрозуміють, хоч вони й дім бунтівний. І винесеш удень речі твої у них на очах, як речі для переселення; а сам вийдеш увечері у них на очах, як виходять у полон. Проломи собі стіну у них на очах і винеси крізь неї. У них на очах понесеш це на плечі своїх і винесеш у присмерку; лице своє закриєш, щоб не бачити землі, бо Я поставив тебе за знак домові Ізраїлевому. Єзекіїль 12:2–6.

Коли дім бунтівливий побачив удавану притчу, вони не зрозуміли, що вона означає, тож попросили Єзекіїля пояснити її.

Сину людський, чи не казав тобі дім Ізраїлів, дім бунтівливий: Що ти робиш? Скажи їм: Так говорить Господь Бог: Це пророцтво стосується князя в Єрусалимі та всього дому Ізраїлевого, що серед них. Скажи: Я — ваша ознака: як я вчинив, так буде вчинено й їм; вони підуть у вигнання й підуть у полон. Єзекіїля 12:9–11.

Облога Єрусалима є знаменням для Божого народу в останні дні.

«Кожен із давніх пророків говорив менше для свого часу, ніж для нашого, так що їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це трапилося з ними як прообрази для нас; і написано нам на науку, що досягли останніх віків”. 1 Коринтян 10:11. “Не їм самим, а нам вони служили тим, що нині звіщене вам через тих, хто проповідував вам Євангелію Духом Святим, посланим із неба, — у що бажають заглянути Анголи”. 1 Петра 1:12....»

«Біблія зібрала й поєднала воєдино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння старозавітної історії повторювалися й повторюються в

церкві в ці останні дні». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Цього самого дня

Єзекиїль у вдаваній притчі про «облогу та зруйнування Єрусалима» є знаменням для Божого народу в останні дні.

І знову, дев'ятого року, десятого місяця, десятого дня місяця, було до мене слово Господнє, що промовляло: Сину людський, запиши собі назву цього дня, саме цього дня: цар Вавилонський цього самого дня став проти Єрусалима.

І промов притчу до бунтівного дому, і скажи їм: Так говорить Господь Бог: Постав казан, постав його, і також налий у нього води; збери до нього його частини, — усякий добрий шматок, стегно й плече; наповни його добірними кістками. Візьми найкраще з отари, і також розклади під ним кістки, і дай йому добре виваритися, нехай і кістки його в ньому варяться. Тому так говорить Господь Бог: Горе місту крові, казанові, в якому його накип, і накип його не сходить із нього! виймай із нього шматок за шматком; нехай не падає на нього жереб. Бо кров її — посеред неї; вона поклала її на верхів'я скелі; не вилила її на землю, щоб прикрити її порохом; щоб викликати лють, щоб учинити помсту; Я поклав її кров на верхів'я скелі, щоб вона не була покрита.

Тому так говорить Господь Бог: Горе місту кровопролитному! Я також зроблю велике вогнище. Нагромадять дров, розпалить вогонь, зварить м'ясо, добре приправте його, і нехай кості згорять. Потім постав його порожнім на його жар, щоб мідь його розжарилася й палала, щоб нечистота його розтопилася в ньому, щоб окалина його була знищена. Воно виснажило себе неправдою, а велика його окалина не вийшла з нього; його окалина буде у вогні. У твоїй нечистоті — розпуста; тому що Я очищав тебе, та ти не очистився, ти вже більше не очистишся від своєї нечистоти, аж доки Я не втамую на тобі Своєї люті. Я, Господь, сказав це: воно станеться, і Я вчиню це; Я не відступлю, не пощажу і не покаюся; за твоїми дорогами й за твоїми вчинками будуть судити тебе, — говорить Господь Бог.

І було до мене слово Господнє, що промовляло: Сину людський, ось Я одним ударом забираю від тебе жадання очей твоїх; але ти не будеш голосити й не будеш плакати, і сльози твої не потечуть. Стогни мовчки, не справляй жалоби за померлим; пов'яжи на собі головний убір твій, і взуй взуття твоє на ноги твої, і не закривай уст своїх, і не їж хліба від людей. І говорив я до народу вранці, а ввечері померла моя дружина; і вранці я зробив так, як мені було наказано. І сказав до мене народ: чи не скажеш нам, що означають для нас ці речі, що ти так чиниш?

І я відповів їм: Слово Господнє було до мене, кажучи: Промов до дому Ізраїлевого: Так говорить Господь Бог: Ось Я оскверню святиню Мою, гордість вашої сили, пожадання ваших очей і те, що жаліє душа ваша; і ваші сини та ваші дочки, яких ви залишили, упадуть від меча. І ви зробите так, як я зробив: не будете закривати ваших уст і не будете їсти хліба людського. І пов'язки ваші будуть на ваших головах, а взуття ваше — на ваших ногах; не будете плакати й ридати, але будете знемагати через ваші беззаконня

і стогнати один перед одним. І буде для вас Єзекиїль знаменням: за всім, що він зробив, зробите й ви; і коли це станеться, тоді пізнаєте, що Я — Господь Бог. Єзекиїль 24:1–24.

Єзекиїль є знаменням, яке позначає початок облоги та завершальне зруйнування Єрусалима, а після того — полон членів лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня.

«Коли Христос поглянув униз із вершини Оливної гори, Він побачив такий стан речей у кожній церкві. Ці застереження звернені до всіх, хто йде слідами народу Єрусалима, який мав таке велике світло. Цей народ поставлений перед нами як застереження. Відкидаючи Божі застереження в наші дні, люди повторюють гріх Єрусалима. Господь бачить те, чого людський чинник не бачить і не побачить,— наслідок усіх людських задумів у Батл-Кріку. Він зробив усе, що тільки Бог міг зробити. Він осяяв очі народу світлом, щоб їхні гріхи не дійшли до тієї межі, за якою вже неможливо відчутти покаяння. Але через тривалий процес відступу від справедливих і праведних принципів люди поставили себе в становище, де світло й істина, правосуддя й милість уже не розрізняються. Цей шлях став частиною самої їхньої природи». Свідectва, том 8, с. 68.

Двоє Свідків Альфи й Омеги

Єзекиїля було надприродно зроблено німим, і йому було сповіщено, що, коли Єрусалим упаде, він знову зможе говорити, і що тоді він буде «знаменням». Те, що Єзекиїль не оплакував смерть своєї дружини, позначило альфа-знамення на початку облоги, а відкриття уст Єзекиїля, коли Єрусалим упав, було омега-знаменням. Облогу аж до знищення позначено знаменням на початку й у кінці. У межах тієї самої ілюстрації другий свідок альфа- й омега-знамення представлений так: смерть «пожадання очей Єзекиїля» є альфа, а смерть «пожадання очей» народу є омега-знаменням цього періоду. Період у півтора року має двох свідків альфи й омеги. Смерть дружини Єзекиїля символізувала полон і потоптання воїнства, а омега-смерть Єрусалима символізувала потоптання святині.

І буде для вас Єзекиїль знаменням: як він учинив, так чинитимете й ви; і коли це станеться, пізнаєте, що Я — Господь Бог. І ти, сину людський, чи ж не того дня, коли Я відберу в них їхню силу, радість їхньої слави, пожадання їхніх очей і те, до чого прихилене їхнє серце, — їхніх синів та їхніх дочок, — чи ж не того дня втікач прийде до тебе, щоб ти почув це власними вухами? Того дня відкриються твої уста для того, хто врятувався, і ти будеш говорити, і вже не будеш німим; і будеш для них знаменням, і вони пізнають, що Я — Господь. Єзекиїль 24:24–27.

Шість смертей

Смерть дружини Єзекиїля позначає початок облоги і смерть Єрусалима, який у пророчому значенні є нареченою Христа, та ілюструє близьке прийдешнє недільне законодавство, якому передує період, представлений облогою. Період облоги і зруйнування — це два окремі, хоч і безпосередньо пов'язані, дороговкази. Облога є проміжком часу, а зруйнування — моментом у часі. Зруйнування — це недільний закон, якому передує період формування образу звіра. Період образу звіра завершується знаменом звіра. Коли Ісус у двадцять четвертому розділі Євангелія від Матвія визначив ознаку зруйнування Єрусалима,

Він також згадав дні Ноя.

Але як було за днів Ноя, так буде й прихід Сина Людського. Бо як за днів перед потопом їли й пили, одружувалися й виходили заміж, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчега, і не зрозуміли, доки не прийшов потоп і не забрав усіх, — так буде й прихід Сина Людського. Матвія 24:37–39.

За днів Ноя двері випробування були зачинені, чим було прообразно зображено близьке запровадження недільного закону, що так само прообразно представлений зачиненням дверей 22 жовтня 1844 року. Період від ексетерського табірної зібрання 12–17 серпня 1844 року являє собою пророчий період, що веде до зачинених дверей.

За днів Ноя Ной уособлював третього ангела, і третій ангел прийшов до зачинених дверей 22 жовтня 1844 року. За днів Ноя, які, за словами Ісуса, будуть як «пришестя Сина Людського», три ангели з чотирнадцятого розділу Об'явлення вели до зачинених дверей. Вільям Міллер уособлював звістку першого ангела і був прообразно представлений Енохом за днів Ноя. Юда визначає звістку Еноха як паралель до звістки Міллера.

І про них пророкував і Енох, сьомий від Адама, кажучи: Ось, Господь іде з тьмами святих Своїх, щоб учинити суд над усіма й викрити всіх між ними нечестивих у всіх їхніх нечестивих ділах, які вони нечестиво вчинили, і в усіх жорстоких словах, які нечестиві грішники говорили проти Нього. Юди 1:14, 15.

Звістка Міллера про першого ангела проголошувала «суд», як це було прообразово представлено у звістці Еноха. Початок Еноха позначений тим, що він був «сьомий від Адама». Звістка Міллера почалася й завершилася з настанням «семи часів» проти північного царства, а через сорок шість років третій ангел з'явився 22 жовтня 1844 року, коли сповнилися «сім часів» проти південного царства. І Енох, і Міллер, які були вісниками години суду, починалися з виокремлення числа сім. Період, що почався з Енохом, сьомим, завершився сімома днями, протягом яких тварини входили до ковчега, аж поки двері не були надприродно зачинені. Ісус завжди зображає кінець через початок.

Енох породив Мафусала, а той, своєю чергою, породив Ламеха. Ламех і Мафусал уособлюють вістку другого ангела, а також вістку північного крику. Північний крик тривав аж до зачинення дверей, і тому його уособлює Мафусал, який помер у рік потопу. Ламех уособлював вістку другого ангела, і Ламех помер за п'ять років до потопу. П'ять років від смерті Ламеха до смерті Мафусала, коли двері зачинилися, прообразно вказували на смерть нареченої Єзекіїля, що позначила початок періоду, який привів до смерті нареченої Христа, уособленої Мафусалом.

Енох прообразовував першого ангела, який прибув у 1798 році; Ламех прообразовував другого ангела, який прибув 19 квітня 1844 року; а Мафусал прообразовував опівнічний крик від Ексетера до зачинених дверей 22 жовтня 1844 року, що було прообразоване Ноєм. П'ять років від смерті Ламеха до смерті Мафусала прообразовували півтора року від 587 р. до Р. Х. до 586 р. до Р. Х. Ці п'ять років від Ламеха до Мафусала прообразовують п'ять

років від 1448 до 1453 року.

31 жовтня 1448 року помер Іоанн Палеолог, а його брат, Костянтин Одинадцятий (останній Костянтин), просив дозволу зійти на престол східного Риму в ісламської турецької влади. Його підкорення 27 липня 1299 року сповнило другі сто п'ятдесят років дев'ятого розділу Об'явлення, викладені у вірші десятому. Через п'ять років після смерті Іоанна Палеолога його брат Костянтин Одинадцятий загинув на мурах Константинополя, коли Мехмед II завоював візантійську імперію східного Риму. Мехмед є турецьким похідним від Мухаммеда, тож смерть першого Мухаммеда у 632 році, яка започаткувала перше пророцтво про сто п'ятдесят років у дев'ятому розділі Об'явлення (викладене у вірші п'ятому), завершилася смертю останнього Костянтина від рук «Мухаммеда Другого» через вісімсот двадцять один рік. За п'ять років до своєї смерті Мухаммед провістив загибель Риму, і це здійснилося через турка на ім'я Мухаммед Другий.

Останній Костянтин, одинадцятий, загинув у битві за Константинополь, тим самим окресливши п'ять років від смерті свого брата Іоанна до власної смерті. Ці п'ять років були прообразовані п'ятьма роками від смерті Ламеха, сина, до смерті Мафусала, батька, через п'ять років, коли двері ковчега зачинилися. Отже, смерть нареченої Єзекіїля була прообразована смертю Ламеха, і разом вони свідчать про смерть Іоанна Палеолога у 1448 році. Подальша смерть Мафусала узгоджується зі смертю нареченої Христа та зруйнуванням Єрусалима в 586 році до Р. Х., і разом вони узгоджуються зі смертю Костянтина одинадцятого.

Три свідки пророчого періоду, що починається і закінчується смертю, ілюструють період формування образу звіра, який завершується знаменом звіра, і це узгоджується з проголошенням опівнічного крику в міллеритській історії та з формуванням образу звіра, що завершується знаменом звіра, у нашій теперішній історії. Коли знамено звіра здійсниться в близькому майбутньому недільному законі, пророче «говоріння» настане у відповідності до того, як Єзекіїль міг «говорити» за власною волею, коли Єрусалим був зруйнований.

Промовляння

Під час недільного закону, що прообразно представлений зруйнуванням Єрусалима, пророче мовлення Сполучених Штатів позначається тим, що лжепророк говорить, як дракон.

І я бачив іншу звірину, що виходила із землі; і мала вона два роги, подібні до агнячих, а говорила, як дракон. Об'явлення 13:11.

Під час недільного закону Валаам утретє б'є свою ослицю, і тоді ослиця заговорює.

І Господь відкрив уста ослиці, і вона сказала Валаамові: Що я тобі вчинила, що ти бив мене оце вже тричі? І сказав Валаам ослиці: За те, що ти насміялася з мене; якби в моїй руці був меч, то я тепер убив би тебе. І сказала ослиця Валаамові: Чи ж не я твоя ослиця, на якій ти їдиш відтоді, як я стала твоєю, аж до цього дня? Чи звикла я коли-небудь так

чинити з тобою? І він сказав: Ні. Числа 22:28–30.

Фальшивий пророк промовляє за недільного закону, і іслам також промовляє за недільного закону. Обидва пророки є фальшивими пророками. За недільного закону промовляє те «видіння» Авакума, що барилося.

Бо видіння ще на означений час, але в кінці воно промовить, і не збреше; хоч би й забарилося, чекай на нього, бо воно конче прийде, не спізниться. Авакум 2:3.

Авакум є істинним пророком, який промовляє на противагу лжепророкам. «Видіння» Авакума промовляє устами колись німого Єзекіїля, чий уста потім відкриваються. Обітницю бути Божими устами було дано Єремії.

Чому мій біль безперестанний, і моя рана невиліковна, що не хоче загоїтися? Чи ж Ти будеш для мене немов неправдомовець, немов води, що зникають? Тому так говорить Господь: якщо ти навернешся, то Я знову прийму тебе, і ти стоятимеш переді Мною; і якщо ти відділиш дорогоцінне від нікчемного, то будеш як Мої уста; нехай вони навернуться до тебе, а ти до них не наворачайся. Єремії 15:18, 19.

Під час недільного закону дев'ять місяців німоти Захарії закінчилися, коли він заговорив і підтвердив, що його синові належить ім'я Іван. Захарія уособлював провід, який не вірить слову третього ангела, а Іван уособлював рух Іллі, церкву, що мала приготувати шлях до Другого пришестя Христа.

І сказав Захарія до ангела: По чому я пізнаю це? Бо я чоловік старий, і дружина моя в літах похилих. І ангел, відповідаючи, сказав йому: Я — Гавриїл, що стою перед Богом, і посланий говорити до тебе та звістити тобі цю радісну новину. І ось, ти будеш німий і не зможеш говорити аж до того дня, коли це станеться, бо ти не повірив словам моїм, які сповняться свого часу.

І народ чекав на Захарію та дивувався, що він так довго зволікав у храмі. А коли він вийшов, то не міг промовити до них; і вони зрозуміли, що він бачив видіння в храмі, бо він подавав їм знаки й залишався німим. Луки 1:18–22.

Захарія був із восьмої черги священиків.

За днів Ірода, царя Юдейського, був один священик, на ім'я Захарія, з Авіїної черги; а дружина його була з дочок Ааронових, і ім'я їй Єлісавета. І були вони обоє праведні перед Богом, ходячи в усіх заповідях і постановах Господніх бездоганно. І не мали вони дитини, бо Єлісавета була неплідна, і обидва були вже вельми похилого віку. І сталося, коли він звершував священницьке служіння перед Богом у порядку своєї черги, то, за звичаєм священницького служіння, жереб випав йому кадити, увійшовши до храму Господнього. А вся безліч народу молилася назовні в час кадиння. Луки 1:5–10.

Усі пророки представляють останні дні, і Захарія ввійшов до храму, як і Єзекіїль. Він був із восьмої черги священиків, що позначає символ восьми душ у Ноєвому ковчезі, які перейшли зі старого світу до нового. І він, і його дружина були бездоганними, але Захарія

засумнівався в словах Гавриїла. Міллеритський рух розпочався як філадельфійці (бездоганні), але в 1856 році перейшов до лаодикійців. В останні дні звістка ангела є звісткою третього ангела, і звістка Гавриїла до Захарії представляє звістку третього ангела, а також звістку Іллі, як це представлено Іваном Хрестителем.

І явився йому ангел Господній, стоячи праворуч жертовника кадильного. І, побачивши його, Захарія стривожився, і страх напав на нього. А ангел сказав йому: Не бійся, Захаріє, бо молитва твоя почута; і дружина твоя Єлисавета породить тобі сина, і даси йому ім'я Іван. І буде тобі радість і веселощі, і багато хто зрадіє з народження його. Бо він буде великий перед Господом, і не питиме ні вина, ні п'яного напою; і ще з утроби матері своєї сповниться Духа Святого. І багатьох із синів Ізраїлевих наверне до Господа, Бога їхнього. І він піде перед Ним у дусі й силі Іллі, щоб повернути серця батьків до дітей, а непокірних — до мудрости праведних, щоб приготувати для Господа народ, звершений. І сказав Захарія до ангела: З чого я це пізнаю? бо я старий, і дружина моя в літах похилих. І ангел, відповідаючи, сказав йому: Я — Гавриїл, що стою перед Богом, і посланий говорити до тебе та звістити тобі цю благу вість. Луки 1:11–19.

Захарія засумнівався, що звістка про грядущого Іллю здійсниться.

Ось, Я пошлю вам Іллю пророка перед настанням великого й страшного дня Господнього. І він наверне серце батьків до дітей, а серце дітей — до батьків їхніх, щоб Я, прийшовши, не вразив землю прокляттям. Малахії 4:5, 6.

Сестра Вайт, у контексті запечаткування в дев'ятому розділі Єзекіїля, вказує, чому керівництво Лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня було прообразно представлене невір'ям Захарії.

«Ті, хто не відчуває скорботи через власний духовний занепад і не оплакує гріхів інших, будуть залишені без Божої печаті. Господь дає доручення Своїм вісникам — мужам із губительською зброєю в руках: “Ідіть за ним через місто, і вражайте; нехай око ваше не щадить, і не майте жалю: убивайте дощенту старих і молодих, і дівчат, і малих дітей, і жінок; але не наближайтеся ні до одного чоловіка, на якому знак; і почніть від Моєї святині. І почали вони від старших людей, що були перед домом.”»

«Тут ми бачимо, що церква — святиня Господня — першою зазнала удару Божого гніву. Старці, ті, кому Бог дав велике світло і хто стояв як охоронці духовних інтересів народу, зрадили довірене їм. Вони стали на ту позицію, що нам не слід чекати чудес і явного виявлення Божої сили, як у колишні дні. Часи змінилися. Ці слова зміцнюють їхнє невір'я, і вони кажуть: Господь не зробить ні добра, ні зла. Він надто милосердний, щоб відвідати Свій народ судом. Так «мир і безпека» — це крик людей, які вже ніколи знову не піднесуть свого голосу, немов сурму, щоб показати Божому народові його переступи, а домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — саме ті, хто відчуває справедливу помсту ображеного Бога. Мужі, дівчата й малі діти — усі гинуть разом». Свідоцтва, том 5, 211.

Захарія засумнівався у вістці третього ангела, яка є вісткою Іллі, що повторює історію Івана Хрестителя, а також історію Вільяма Міллера.

П'ять місяців

Єлисавета п'ять місяців приховувала свою вагітність.

А після тих днів дружина його Єлисавета зачала й таїлася п'ять місяців, кажучи: Так учинив мені Господь у дні, коли зглянувся на мене, щоб зняти з мене мою ганьбу між людьми. А шостого місяця ангел Гавриїл був посланий від Бога до міста в Галілеї, що зветься Назарет. Луки 1:24–26.

Захарія належав до восьмої черги священиків, що узгоджується з обрізанням його сина Івана на восьмий день, коли Захарія знову заговорив. Він і його син Іван уособлюють вісім душ, що були в Ноевому ковчезі, які були сховані від смерті, принесеної водами потопу, на п'ять місяців, або сто п'ятдесят днів. Сто п'ятдесят днів вагітності й вод потопу узгоджуються з двома періодами по п'ять місяців в Об'явленні 9.

Захарія та його син Іван також являють собою той час, коли сьома церква Лаодикії переходить у восьму церкву Філадельфії. Від служіння Захарії під час восьмої черги до обрізання його сина Івана на восьмий день простягається пророчий період, у якому число вісім позначає початок і кінець. У межах того пророчого періоду є п'ятимісячний час, що означає період переховування.

«Промовляння» пророцтва вказує на близький недільний закон; отже, Захарія промовляє при недільному законі, коли його син запечатується, що представлено актом обрізання. У цій історії, перед недільним законом, коли Захарія промовляє, наприкінці п'яти місяців, у шостому місяці Марія відвідує Єлисавету, і Святий Дух помазує Єлисавету, яка як жінка представляє помазання Божої церкви за чотири місяці напередодні близького недільного закону.

І в ті дні Марія, вставши, пішла з поспіхом у гірську країну, до міста Юдиного; і ввійшла до дому Захарії та привітала Єлисавету. І сталося, коли Єлисавета почула привітання Марії, дитя зворухнулося в її утробі; і сповнилася Єлисавета Духа Святого. І скрикнула гучним голосом та й сказала: Благословенна ти між жонами, і благословенний плід утроби твоєї! І звідки це мені, що прийшла до мене мати Господа мого? Бо ось, коли голос привітання твого дійшов до вух моїх, дитя радісно зворухнулося в утробі моїй. І блаженна та, що повірила, бо здійсниться сказане їй від Господа. Луки 1:39–45.

По закінченні п'яти місяців Єлисавета промовила до Марії «гучним голосом», прославляючи віру Марії в звістку Гавриїла, яка в останні дні є звісткою третього ангела. Чоловік Єлисавети, Захарія, не повірив, а Марія повірила. Марія почула звістку Гавриїла через п'ять місяців після Захарії, тому її віра у звістку третього ангела позначена як така, що приходить після того, як було відкрито приховану звістку п'яти місяців. Прихована звістка п'яти місяців в останні дні — це перші п'ять місяців Об'явлення 9:5. Марія представляє Церкву останніх днів, яка приймає звістку третього ангела, що включає особливе

розпечатання п'яти місяців безпосередньо перед тим, як приблизно через чотири місяці настане проголошення близького недільного закону.

На дороговказях Маріїного відвідання рух першого й другого ангелів, представлений Захарією та Єлисаветою, поєднується з рухом третього ангела, представленим Марією та Йосипом. Захарія представляє урядовця з церкви, яка не повірила вістці третього ангела, а Йосип-тесляр представляє рух, представлений самопідтримуваною працею. Адвентизм закінчується так, як почався, а почався він як рух, а не як організована церковна структура. Рух ста сорока чотирьох тисяч, представлений Йосипом, Марією та Христом, є прямими родичами міллеритського руху, представленого Захарією, Єлисаветою та Іваном, а невір'я 1863 року представлене Захарією. 1863 рік представляє невір'я щодо вісток першого й другого ангелів, а рух третього ангела представляє віру Марії.

«Ангели були послані, щоб допомагати могутньому Ангелові з неба, і я почула голоси, які, здавалося, лунали всюди: “Вийдіть із неї, народе Мій, щоб не стати вам спільниками її гріхів і щоб не зазнати вам її кар. Бо гріхи її досягли неба, і Бог згадав її беззаконня”. Ця вістка здавалася доповненням до третьої вістки, приєднуючись до неї так, як опівнічний крик приєднався до вістки другого ангела в 1844 році. Слава Божа спочивала на терпеливих святих, які чекали, і вони безстрашно звіщали останнє урочисте застереження, проголошуючи падіння Вавилону та закликаючи Божий народ вийти з нього, щоб вони могли уникнути його страшної долі». Ранні твори, 277.

Поєднання двох вісток представлене відвідинами Марією Єлисавети, і цей момент настав тоді, коли виявляються приховані п'ять місяців. Саме в цьому пункті дві пророцтва поєднуються і проголошуються разом. Одне було проголошене Єлисаветою, а інше — Марією. Поєднання двох вісток вказує на той час, коли опівнічний крик поєднується з вісткою другого ангела, і це сталося в міллеритській історії на табірних зборах в Ексетері.

Після того як Єлисавета, а потім Марія виголосили свої проголошення, «Марія ж пробула з нею близько трьох місяців і вернулася до дому свого». Луки 1:56. Період у шістдесят шість днів від Ексетера до 22 жовтня 1844 року представлений тими чотирма місяцями, що завершилися при близькому недільному законі, коли заговорив Захарія. Чотири місяці представляють період проголошення звістки опівнічного крику, яка приходить після звістки про п'ять прихованих місяців.

Двома вістками в історії міллеритського руху були вістки першого й другого ангелів, і вістка першого ангела була наділена силою через сповнення пророцтва про час, що почалося з періоду п'яти місяців, який був частково прихований аж до десяти днів перед його сповненням 11 серпня 1840 року, як це виклав Джосайя Літч. Наділення силою вістки другого ангела полягало у виправленні хибного передбачення 1843 року, що сталося на табірному зібранні в Ексетері, як це виклав Самуїл Сноу.

Проголошення двоєдиної вістки північного крику представлене як короткий період перед тим, як двері зачинилися; у розповіді про Ноя це відкрило п'ятимісячний період, що завершився тим, що ковчег спочив на горі Арарат. Період проголошення північного крику

настає після зняття печаті з прихованих п'яти місяців, що сталося за десять днів до 11 серпня 1840 року, і також після того, як Господь прибрав Свою руку від прообразів, які Він покрив на карті 1843 року. Десять днів від 1 до 11 серпня узгоджуються із шістдесятьма шістьма днями від Ексетера до 22 жовтня 1844 року, і подвійне свідчення вказує на те, що зняття печаті з прихованих п'яти місяців, супроводжуване виправленням помилкового проголошення, яке спричинило перше розчарування, відбувається тоді, коли Марія зустрічає і вітає Єлисавету в шостому місяці.

Під час недільного закону Сполучені Штати промовляють як дракон, осел ісламу промовляє, і видіння Авакума промовляє через уста Єремії, Захарії та Єзекиїля. Під час недільного закону Єзекиїль є знаменням, таким чином представляючи прапор, що його піднесено під час недільного закону. Два з дев'яти посилай на слово «знамення» у книзі Єзекиїля визначають «суботи» як знамення освячення, що представляє поєднання Божества з людством.

Але Я діяв ради Мого Імені, щоб воно не було осквернене перед поганями, серед яких вони були, перед очима яких Я відкрив Себе їм, вивівши їх із землі Єгипетської. Тому Я вивів їх із землі Єгипетської та привів їх у пустиню. І Я дав їм Мої постанови, і показав їм Мої суди, які коли людина виконує, то житиме ними.

І також дав їм Свої суботи, щоб вони були знаменням між Мною та ними, аби вони знали, що Я — Господь, Який освячує їх. Але дім Ізраїлів збунтувався проти Мене в пустелі: уставами Моїми вони не ходили, і відкинули суди Мої, що коли людина їх чинитиме, то буде ними жити; і суботи Мої тяжко осквернили. Тоді Я сказав, що вишлю на них лють Мою в пустелі, щоб вигубити їх. Але Я вчинив ради Імені Мого, щоб воно не було осквернене перед народами, перед очима яких Я вивів їх. І також Я підняв Свою руку їм у пустелі, що не введу їх до Краю, який Я дав їм, що тече молоком і медом, — окраси всіх країв, — за те, що вони відкинули суди Мої, і в уставах Моїх не ходили, і суботи Мої осквернили, бо серце їхнє йшло за їхніми ідолами. Та око Моє пощадило їх, щоб не знищити їх, і Я не винищив їх у пустелі. І сказав Я їхнім синам у пустелі: Не ходіть за уставами батьків ваших, і не додержуйте їхніх судів, і не оскверняйтеся їхніми ідолами. Я — Господь, Бог ваш; уставах Моїх ходіть, і суди Мої бережіть, і виконуйте їх; і суботи Мої святіть, і вони будуть знаменням між Мною та вами, щоб ви знали, що Я — Господь, Бог ваш. Єзекиїль 20:9–20.

Єзекиїль уособлює знамено ста сорока чотирьох тисяч, а знак Божества, поєднаного з людяністю, — це Господні «суботи». Єзекиїль є знаком на початку облоги, і він є знаком під час зруйнування Єрусалима, коли його піднесено як знамено. На початку облоги ті, хто відмовляється бачити й чути, хто оскверняє Його «суботи», також є знаком.

І прийшли до мене деякі з Ізраїлевих старійшин і сіли передо мною. І було мені слово Господнє таке: Сину людський, ці люди поставили своїх ідолів у своєму серці й поклали перед своїм лицем спотикання своєї беззаконності; чи ж маю Я взагалі давати їм відповідь, коли вони питають Мене? Тому промов до них і скажи їм: Так говорить Господь Бог: Кожен із дому Ізраїлевого, хто поставить своїх ідолів у своєму серці й

покладе перед своїм лицем спотикання своєї беззаконности, а тоді приходить до пророка, — Я, Господь, дам йому відповідь за мірою множини його ідолів, щоб схопити дім Ізраїлів у їхньому власному серці, бо всі вони через своїх ідолів відчувалися від Мене.

Тому скажи домові Ізраїлевому: Так говорить Господь Бог: Покайтеся, і відверніться від ваших ідолів, і відверніть ваші обличчя від усіх ваших гидот. Бо кожен із дому Ізраїлевого, або з приходьків, що перебувають в Ізраїлі, хто відступає від Мене, і ставить своїх ідолів у своєму серці, і кладе спотикання своєї провини перед своїм обличчям, і приходить до пророка, щоб через нього питати про Мене, — Я, Господь, Сам дам йому відповідь. І зверну Моє лице проти того чоловіка, і вчиню його знаком і притчею, і вигублю його з-поміж Мого народу; і пізнаєте, що Я — Господь. А якщо пророк буде зведений, коли він промовить якесь слово, то Я, Господь, звів того пророка, і простягну на нього Мою руку, і вигублю його з-поміж Мого народу Ізраїля. І понесуть вони кару за свою провину: яка кара того, хто звертається до нього, така буде й кара пророка, — щоб дім Ізраїлів уже більше не відступав від Мене і не осквернявся більше всіма своїми переступами, але щоб вони були Моїм народом, а Я був їхнім Богом, говорить Господь Бог. Єзекііль 14:1–11.

У Нешвіллі ті, хто в лаодикійській Церкві Адвентистів сьомого дня не повірив, як Захарія; хто «стали на позицію, ніби нам не слід очікувати чудес і виразного виявлення Божої сили, як у колишні дні», як це представлено періодом від 1840 до 1844 року, — будуть поставлені перед тими, хто поза адвентизмом, із питанням, чому вони не дали застереження. Вони стають «знаменням» фальшивої вістки про мир і безпеку, що позначає розділення мудрих і нерозумних, як це представлено двома протилежними наметами на табірних зборах в Ексетері. Вони несуть «знамення» ідолопоклонства й бунту, тоді як Єзекііль несе справжню пророчу вістку застереження. Наприкінці облоги, коли Єрусалим зруйнований, що являє собою недільний закон, знамення бунту є ознакою звіра, а знамення послуху — печаттю Божою.

Час випробування для адвентизму повністю завершується при недільному законі, і там є знак праведних і нечестивих, які позначені. Завершення часу випробування при недільному законі, що незабаром настане, є прообразом завершення часу випробування, коли встане Михаїл, і там знак смерті багатьох народів представлений Гогом і Магогом.

І подорожні, що проходять через той край, коли хто побачить людську кістку, поставить біля неї знак, аж доки поховальники не поховають її в долині Гамон-Гога. І також ім'я міста буде Гамона. Так вони очищатимуть той край. Єзекіїля 39:15, 16.

Знак завіту визначено в тридцять сьомому розділі книги Єзекіїля, де долина мертвих кісток оживляється і дві палиці з'єднуються. Кістки оживляються через звістку ісламу, представлену як чотири вітри, тим самим прообразовуючи 11 серпня 1840 року. Дві палиці поєднуються в одну, тим самим представляючи з'єднання звістки другого ангела зі звісткою опівнічного кличу. Кістки є наділенням силою першого ангела, а дві палиці — наділенням силою другого ангела. Відтоді Божий народ є Його вибраним народом завіту останніх днів,

представленим Іваном як сто сорок чотири тисячі.

І укладу з ними завіт миру; це буде з ними завіт вічний. І влаштую їх, і розмножу їх, і поставлю Свою святиню серед них навіки. І буде оселя Моя над ними; і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. І пізнають народи, що Я, Господь, освячую Ізраїля, коли святиня Моя буде серед них навіки. Єзекиїля 37:26–28.

Поеднання Божества й людської природи представлене в Божому Слові різними способами, і однією з таких ілюстрацій є те, коли «цитадель душі», що міститься у вищій природі людини, поєднується з цитаделлю Божого святилища. Коли небесна тронна зала, яка являє Божу цитадель, з'єднується з цитаделлю вищої природи людини, Божий народ «освячується», і Він перебуває «посеред них повіки».

Після тридцять сьомого розділу Єзекиїль викладає тридцять восьмий і тридцять дев'ятий розділи, де звертається до Гога й Магога як до символів конфедерації людства, що перебуває поза межами Божого вибраного завітного народу. У сороковому розділі завітний народ із тридцять сьомого розділу представлений як храм, що наповнює всю землю. Розділи з тридцять восьмого по сороковий являють повстання Божого завітного народу в останні дні, як це представлено числами 38 і 40.

Ми продовжимо розгляд цих питань у наступній статті.